

100 let české neurologické kliniky Univerzity Karlovy

Ladislav Haškovec a založení Kliniky pro choroby nervové Univerzity Karlovy

Ladislav Haškovec and establishing the University Department for Nervous Diseases of Charles University

Souhrn

Ladislav Haškovec byl ústřední zakladatelskou osobností oboru neurologie v českém prostředí. Po tři desetiletí prosazoval neurologii jako samostatnou výukovou i klinickou disciplínu, ale až v roce 1926 dosáhl založení „Kliniky pro choroby nervové“ na lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Bylo mu pak dopřáno už jen deset let vedení kliniky. Trvalým motivem jeho dráhy nebyl jen odborný rozvoj, ale také vytrvalý zápas o lůžka, ambulance, laboratoře a personál – tedy o „infrastrukturu“ oboru. Článek sleduje Haškovcovu cestu od habilitace z neuropatologie v roce 1896 přes budování první neurologické ambulance a oddělení v nemocnici na Františku až k institucionálnímu ukotvení kliniky v bývalém klášteře na Karlově. Na základě archivních pramenů analyzuje okolnosti jejího vzniku, personální zázemí i roli Haškovcových spolupracovníků a žáků. Text se rovněž zabývá otázkou jeho prvenství mezi habilitovanými neurology v českých zemích a zasazuje jeho působení do širšího středoevropského kontextu vývoje moderní neurologie.

Abstract

Ladislav Haškovec was the central founding figure in the field of neurology in the Czech lands. For three decades, he advocated the recognition of neurology as an independent teaching and clinical discipline; however, it was not until 1926 that he succeeded in establishing the “University Department for Nervous Diseases” at the Faculty of Medicine of Charles University. He was then granted only ten years to lead the department. A persistent motive of his career was not merely the scientific development of the field, but also a sustained struggle for beds, outpatient facilities, laboratories, and personnel – in other words, for the “infrastructure” of the discipline. The article traces Haškovec’s professional trajectory from his habilitation in neuropathology in 1896, through the establishment of the first neurological outpatient clinic and ward at Na Františku Hospital, to the institutional consolidation of the department in the former monastery at Karlov. Drawing on archival sources, it analyses the circumstances of its foundation, its staffing conditions, and the role of Haškovec’s collaborators and pupils. The study also addresses the question of his priority among habilitated neurologists in the Czech lands and situates his work within the broader Central European context of the emergence of modern neurology.

Úvod

V březnu 1940, čtyři roky před svou smrtí, se profesor Ladislav Haškovec (1866–1944) v úvodním zápisu do nově založené pamětní knihy Neurologické kliniky neubrání hořkosti. Ač byl jmenován „prvým docentem a profesorem neuropatologie na české univerzitě a na tehdejších univerzitách rakous-

kých“ a navzdory tomu, že od počátku své akademické kariéry věnoval usilovnou snahu rozvoji oboru a zřízení samostatné kliniky pro choroby nervové, domohl se jen „torsa kliniky v chudobinci na Karlově“ (obr. 1). Přeje tedy svému nástupci profesorovi Hennerovi, aby se „v brzkou dočkal zaslouženého umístění a výstavby kliniky“, kterou provází „přá-

ním všeho zdaru k výchově lékařského dorostu, k systematické práci vědecké a ku blahu nade vše milovaného našeho národa i za čest a slávu českého jména.“

Snad by Ladislav Haškovec dnes měl důvody k optimističtějšímu pohledu. I po sto letech zůstává jeho jméno spojeno nejen s Klinikou pro choroby nervové Univerzity

Redakční rada potvrzuje, že rukopis práce splnil ICMJE kritéria pro publikace zaslané do biomedicínských časopisů.

The Editorial Board declares that the manuscript met the ICMJE “uniform requirements” for biomedical papers.

E. Růžička

Neurologická klinika
1. LF UK a VFN v Praze

prof. MUDr. Evžen Růžička, DrSc.
Neurologická klinika
1. LF UK a VFN v Praze
Kateřinská 30
120 00 Praha 2
e-mail: evzen.ruzicka@lf1.cuni.cz

Přijato k recenzi: 12. 2. 2026

Přijato do tisku: 17. 2. 2026

Klíčová slova

Ladislav Haškovec – historie neurologie – Univerzita Karlova – česká neurologická klinika – habilitace – neuropatologie – Rakousko-Uhersko – eugenika

Key words

Ladislav Haškovec – history of neurology – Charles University – Czech university department of neurology – habilitation – neuropathology – Austria-Hungary – eugenics

Tab. 1. Historie neurologie v životě Ladislava Haškovece.

Rok / datum	Milník
31. 1. 1891	MUDr., Česká lékařská fakulta c. k. Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze
zimní semestr 1892/1893	studijní pobyt na Charcotově Clinique des maladies du système nerveux v nemocnici la Salpêtrière v Paříži
21. 8. 1896	habilitace z neuropatologie, c. k. Karlo-Ferdinandova univerzita v Praze
letní semestr 1897	zahájení soustavné výuky neuropatologie (neurologie) na České lékařské fakultě c. k. Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze (přednášky a „Casuistikum chorob nervových“ na různých místech)
listopad 1905	primariát a zřízení oddělení pro choroby nervové v nemocnici Milosrdných bratří Na Františku, tam výuka od zimního semestru 1907/1908
1915	zrušení oddělení Na Františku (válečné potřeby)
letní semestr 1919	Ambulatorium pro choroby nervové a laboratoře v Laryngologickém ústavu, Kaulichův dům, Karlovo nám. 21; placený asistent (J. Šebek)
24. 12. 1919	řádný profesor, examinátor
1. 4. 1925	převzetí péče v chorobinci na Karlově; příprava „klinického ústavu“, od zimního semestru 1925/1926 tamtéž probíhá výuka „Choroby nervové, 4 hodiny týdně, s demonstracemi nemocných“
12. 1. 1926	souhlas Ministerstva školství a národní osvěty se vznikem „Kliniky pro choroby nervové“ na Karlově
22. 4. 1926	souhlas profesorského sboru lékařské fakulty UK se zřízením kliniky s Haškovicem jako přednostou
od května 1929	přesun lůžkového oddělení z Karlova do Masarykových domovů v Krči, přesun ambulatoria na Karlov
konec letního semestru 1936	odchod do penze
16. 1. 1944	úmrtí v Praze

výuku neurologie pro studenty lékařské fakulty [7]. Obvykle se jednalo o přednášky ze symptomatologie a diagnostiky nervových chorob a ukázky nemocných s praktickým nácvikem neurologického vyšetření. Haškovcova pedagogika se však dlouho odehrávala „v podnájmu“: střídal různé cizí posluchárny a provizorní prostory, často s tím, že čas a místo výuky budou oznámeny dodatečně, a rovněž přístup k nemocničním lůžkům a laboratořím byl pro nově se emancipující obor minimální [2,7].

První skutečně klinické ukotvení Haškovce získal od listopadu 1905 jako „primární lékař“ v nemocnici milosrdných bratří Na Františku, kde si vymínil samostatné oddělení pro nervové choroby – první specializované oddělení tohoto typu u nás. Část vybavení pořídil z vlastních prostředků a argumentoval, že nemocniční odlišení nervových chorob je „přirozenou věcí vývoje“ a pedagogickou nutností, nikoli věcně sporným experimentem [2]. Pracoviště zde fungovalo i jako výuková základna (přednášky od 1907), ale bylo zrušeno v roce 1915 v důsledku válečných potřeb. Částečnou náhradou se pak stala možnost využívat prostory laryngologického ústavu v tzv. Kaulichově domě na Karlově náměstí 21 pro neurologickou ambulanci, od roku 1918 i pro serologickou a histologickou laboratoř. V roce 1918 bylo

Haškovcovi poprvé přiděleno místo pro placeného asistenta, kterým se stal student medicíny Jan Šebek. Dne 24. 12. 1919 byl pak Haškovce jmenován řádným profesorem neurologie, ale o vlastní lůžkové pracoviště musel dále bojovat [2,5].

K rozhodujícímu obratu došlo až v dubnu 1925, kdy byl Haškovce pověřen vedením lékařské péče pro chudé a nevyléčitelně nemocné v městském chorobinci, sídlícím ve zrušeném augustiniánském klášteře Na Karlově (obr. 3). V přípisu ministerstvu školství z 8. 4. 1925 Haškovce označil získání ústavu za významné obohacení fakulty pro účely badací a vyučovací. Popsal chorobinec jako budovu se světlými, účelně upravenými místnostmi pro cca 300 nemocných, s převahou nervových a mozkových chorob – tedy jako vhodnou základnu pro výuku i výzkum, „sám neurologický ústav“ [2,8]. V přípisu z června 1925 detailně specifikoval parametry pracoviště: z 30 místností vyčlenil devět pro klinické pacienty s nervovými chorobami; péči zajišťovalo devět školných ošetřovatelek a dva nehonoraní asistenti [2,8]. Chyběla posluchárna, laboratoře i místnosti pro ambulance, nicméně Haškovce zde zahájil výuku i rigorózní zkoušky (obr. 3) [7]. V listopadu 1925 Haškovce na výzvu Ministerstva školství vypracoval další návrh zahrnující název nové kliniky i výčet typických diagnóz a demonstračního materiálu (mj. cévní moz-

kové syndromy, parkinsonské a encefalitické syndromy, různé druhy třesu, kontraktury, neurosyfilis aj.) [2]. Ministerstvo školství následně v lednu 1926 schválilo, aby se oddělení v chorobinci na Karlově nazývalo „Klinikou pro choroby nervové“ a aby ambulance v Kaulichově domě tvořila její součást. Vznik kliniky se ale zpožďoval a provázely jej administrativní nesrovnalosti. Ačkoli byl v té době prof. Haškovce děkanem české lékařské fakulty, profesorský sbor postupoval, jako by ministerský přípis neexistoval, a vzal rozhodnutí Ministerstva na vědomí až 22. 4. 1926 [2]. Tento den lze tedy brát za oficiální datum založení neurologické kliniky.

Radost, kterou Haškovce nepochybně zažíval při otevření vlastní kliniky, byla snižována skutečností, že v chorobinci na Karlově byli přijímáni pouze nemajetní staří nebo chronicky nemocní lidé a nebylo možné hospitalizovat neurologické pacienty dle okamžité potřeby. Haškovce snad mohlo uklidňovat vědomí, že i Charcotovo oddělení vzniklo v pařížském městském chorobinci. Na Karlově ovšem nebylo k dispozici ani místo pro ambulanci kliniky, která musela zůstat v nevyhovujících prostorech Kaulichova domu a laboratoře i výukové prostory byly umístěny v provizorních podmínkách.

Nová naděje svitla, když byly městský chorobinec a starobinec v květnu roku 1929 pře-

Obr. 3. (a) Klášter na Karlově, pohled od západu; (b) pohled na nádvoří křídlo a hlavní vstup do budovy; (c) brána klášterního areálu od ulice Ke Karlovu (nápis na tabuli: Universita Karlova – Klinika pro choroby nervové – Přednosta Prof. Dr. Lad. Haškovec); (d) pacientský pokoj; (e) přednášková místnost; (a–e) z pozůstalosti MUDr. Theodora Dosužkova, se svolením Anastazie Kopřivové; (f) vyšetřovna v roce 1926 (se svolením Archivu hlavního města Prahy, sig. II – 529).

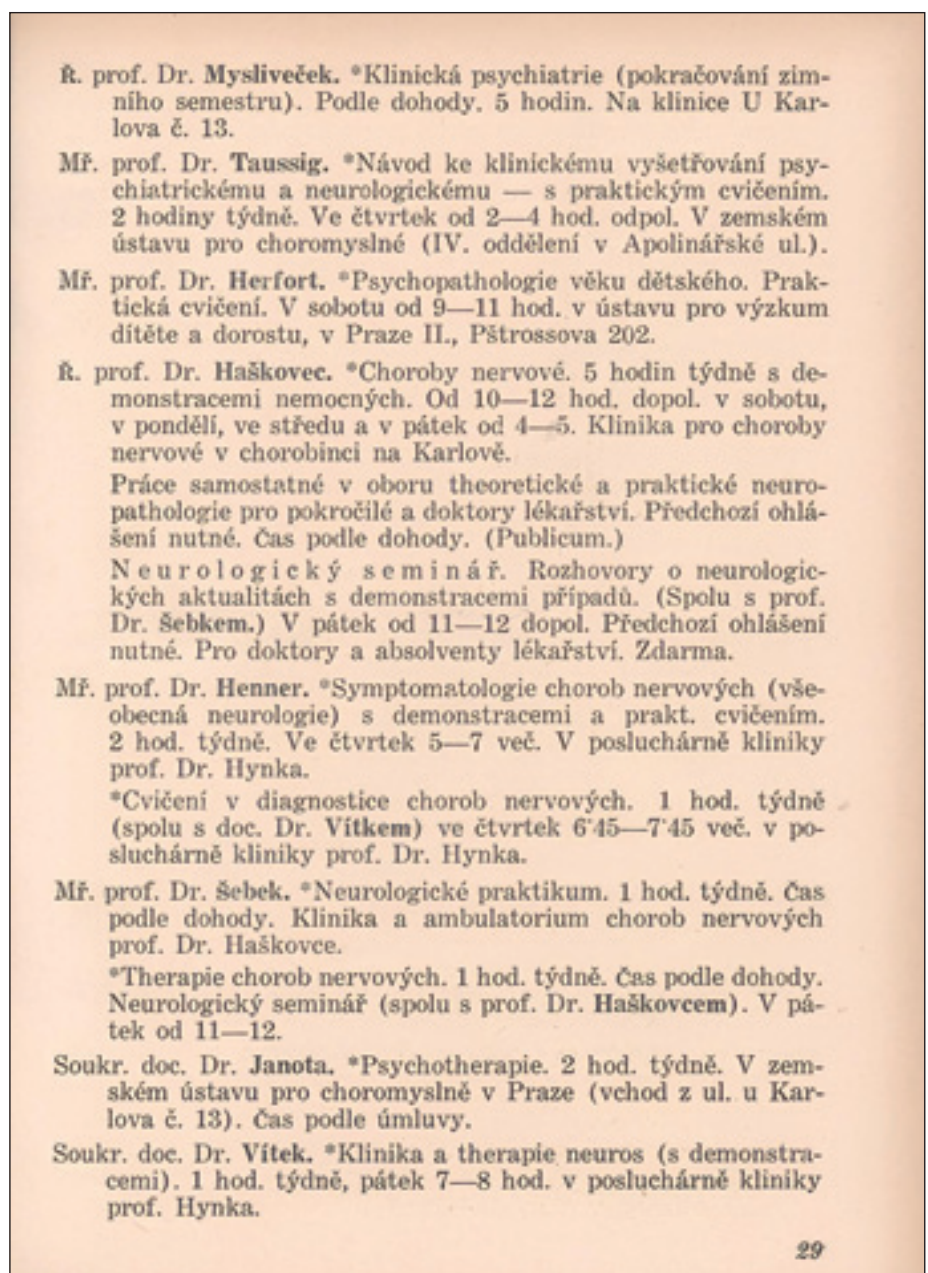
Fig. 3. (a) Monastery at Karlov, western view; (b) view of the courtyard wing and main entrance to the building; (c) gate of the monastery complex from Ke Karlovu Street (sign reading: Charles University – Department for Nervous Diseases – Head Prof. Dr. Lad. Haškovec); (d) patient room; (e) lecture hall; (a–e) from the estate of MUDr. Theodor Dosužkov, published with permission of Anastazie Kopřivová; (f) examination room, photo 1926 (Prague City Archives, sig. II – 529, published with permission).

stěhovány do nově otevřených moderně vybavených Masarykových domovů v Krči. Tam neurologická klinika nesla odpovědnost za 400lůžkové oddělení [9], jež se ještě později rozšířilo [10]. Vedením oddělení v Krči byl pověřen MUDr. Jan Šebek spolu se střídajícími se mladšími lékaři, často z řad externistů (mezi nimi byli i MUDr. Jiří Šimek, který se pak na osamostatněné neurologické oddělení nemocnice v Krči vrátil jako přednosta od roku 1951, a MUDr. Eliška Klimková-Deutschová, pozdější přednostka neurologické kliniky UK v Plzni) [11]. Ladislav Haškovec na oddělení do Krče docházel jen zřídká [9,12]. Nadále pracoval na Karlově, kde se v prostorách uvolněných po lůžkovém oddělení konečně podařilo zřídit neurologické ambulatorium, histologicko-serologické a chemické laboratoře, knihovnu, posluchárnu, pracovnu, pokoje asistentů a sál s několika klinickými lůžky, na něž byli dováženi vhodní „výukovní“ pacienti z Krče („Na přednášky se dirigovaly případy z Krče. Tito se z počátku velmi často zdráhali dáti se demonstrovati, ale hmotná odměna z ruky profesorovy dovedla změnit situaci, takže později, když se blížila sobota, nestačil jsem v Krči přijímat přihlášky chovanců k cestě na Karlov.“) [9].

Rozvoj výuky neurologie na české lékařské fakultě UK na konci Haškovcovy éry dokládá Seznam přednášek pro letní semestr roku 1936, kde kromě prof. Haškovce a Šebka, kteří vypsal pravidelné přednášky s demonstracemi nemocných, praktikum a neurologický seminář na Klinice pro choroby nervové v chorobinci na Karlově (celkem 7 hodin týdně, plus „Práce samostatné v oboru theoretické a praktické neuropathologie pro pokročilé a doktory lékařství“). Zároveň nabízeli výuku na neurologická témata také prof. Henner a doc. Vítek v posluchárně I. interní kliniky prof. Dr. Hynka (obr. 4). Neurologickou propedeutiku dále vypisovali také prof. Dr. Taussig a doc. Vladimír Haškovec (syn Ladislava Haškovce) na psychiatrické klinice [7].

Ladislav Haškovec stál v čele kliniky dalších deset let až do dovršení 70 let. Ke 30. 6. 1936 se rozhodl odejít na odpočinek, nevyužil tedy možnost prodloužení o „čestný rok“ [2]. Po Haškovcově odchodu zůstalo přednostenské místo jeden rok neobsazeno, jeho předpokládaný následovník prof. Šebek byl pověřen pouze zastupováním. Od 1. 10. 1937 pak byl novým přednostou české neurologické kliniky jmenován prof. Kamil Henner (1895–1967) [2,5].

Prof. Haškovec na kliniku ještě docházel, ale čím dál více jej omezovaly zdravotní pro-

Obr. 4. Seznam přednášek na Univerzitě Karlově v Praze v letním běhu 1936, str. 29.

Fig. 4. List of lectures at Charles University in Prague, summer semester 1936, p. 29.

blémy (těžká cukrovka, amputace dolní končetiny pro gangrénu). Literárně dále pracoval, avšak nedokončil zamýšlenou učebnici Všeobecná symptomatologie a diagnostika chorob nervových. Manželka zemřela roku 1942 a syn Vladimír byl vězněn nacisty, závěrečné roky Haškovcova života tedy nebyly radostné [2,12].

Pokračování kliniky

Citujme zde dobové zápisy z Pamětní knihy kliniky (se zachováním původního pravopisu) [10]: „Prof. Dr. Kamil Henner převzal inventář kliniky neurologické od posavadního

zástupce přednosta, prof. Šebka, na Karlově 30. 9. 1937. Ve školním roce 1937–1938 byla práce kliniky neurologické už značná, ale prostorově roztržštěná. Na Karlově byla oficiální ambulance kliniky a zůstal zde inventář. Druhá, přibližně stejně velká ambulance byla na klinice prof. Hynka, jako dříve, pokud prof. Henner byl nehonor. asistentem pro neurologii na klinice prof. Hynka a vedoucím lékařem tamější skupiny neurologické. Ordinance na klinice prof. Hynka sloužila hlavně nemocným z jednotlivých klinik Všeobecné nemocnice. Ambulance na Karlově sloužila nemocným extramurálním, obsahovala do-

Tab. 2. Seznam žáků a spolupracovníků L. Haškovece na klinice (rekonstrukce ze seznamů osob UK, dle Knihy externistů Neurologické kliniky [11], dle Hlaváčkové et al. [2] a z otevřených zdrojů).

Jméno	Působení u Haškovece	Další doložené odborné působení
Jan Šebek (1895–1959)	placený asistent od 1918; docent 1927; mř. profesor 1933–1937	neurolog v Praze; od 1952 přednosta neurologie FN Královské Vinohrady
Josef Wiener / Joseph W. Winn (1901–1983)	pom. věd. síla, asistent 1923–1926	1939 emigrace do USA; neurolog v New Yorku (Mount Sinai Hospital, Montefiore Hospital); od 1957 Associate Professor
Fjodor (Theodor, Bohodar) Nikolajevič Dosužkov (1899–1982)	nehonorovaný asistent 1927–1934 (obr. 5)	neurolog a psychiatr v Praze; 1954–1966 Logopedický ústav; Společnost psychoanalytiků v Praze, přednášející na Pedagogické fakultě UK
Františka Bodláková (1895–1960)	první žena – asistentka kliniky 1929–1933	psychiatrině, psychiatrické léčebny
Eduard Bena (1899–1976)	nehonorovaný asistent 1929–1945; docent 1936	docent, zakladatel oboru fyziologie práce v ČSSR; 1951–1971 Ústav hygieny práce a chorob z povolání, 1952–1965 Ústav železničního zdravotnictví.
Josef Apetaur (1898–1955)	pom. věd. síla od 1929; asistent 1933–1936	psychiatr; habilitace 1948
Ella Folkmannová / Eliška Klimková-Deut-schová (1906–1981)	nehonorovaná asistentka 1931–1933	neuropsychiatrická klinika Brno, 1942–1945 koncentrační tábory; habilitace 1962; přednosta neurologické kliniky LF UK Plzeň od 1962; profesorka 1967
Drago Šarič (1899–1955)	asistent 1932–1937; zástupce přednosta 1937	neurologická praxe
Jiří Šimek (1908–2000)	externista 1933–1934, asistent od r. 1939, docent 1946	docent neurologie, přednosta neurologického oddělení nemocnice v Krči 1951–1976
Jozef Černáček (1909–2006)	asistent 1935–1939	Komenského univerzita Bratislava; habilitace 1946; profesor 1947
Marie Vinařová / Čmolíková (1908–1989)	demonstrátorka, pom. věd. síla 1935–1937; asistentka 1937–1938	praktická lékařka
Další asistenti kliniky, později v terénní neurologické praxi:		
Vlastimil Bartoš (1897–1961), Ladislav Holeček (1899–1984), Jaromír Markl (1894–1962), František Střízek (1895–1974), Břetislav Studnička (1898–1985), Karel Uttl (1903–1988), Václav Zoubek (1897–1933)		

ČSSR – Československá socialistická republika

savdní kontingent ambulantních pacientů kliniky, dále nemocné zasílané fysikátem hlav. města Prahy. Na Karlově se též děla vyšetření chodících kandidátů přijetí do Masarykových domovů v Krči. Prof. Hynek, jako přednosta I. kliniky chorob vnitřních svěřil péči o ležící nemocné neurologické na své klinice i nadále prof. Hennerovi a jeho žákům, resp. klinice neurologické j. osobě právnické. Tou dobou měli jsme svých lůžek 15–20, mimo to některé nemocné ošetřované společně s internisty. V Masarykových domovech zůstalo dále neurologické oddělení svěřeno péči kliniky neurologické. Byly to pavilony B IV. a B I., polochorobinec na A V. a oddělení mladistvých žen a mužů. Přibližně to bylo kolem 670 pacientů [10].“

Od listopadu 1938 se lůžkové neurologické oddělení ve všeobecné nemocnici přesunulo z interní kliniky prof. Hynka do uvolněných budov dřívější vojenské nemoc-

nice na Karlově náměstí (dnes tam sídlí tzv. divizní oddělení III. interní kliniky VFN a Ústav hematologie a krevní transfuze), kde měla neurologická klinika konečně získat samostatné prostory pro celou svou činnost: „Po příslušných jednáních prof. Hennera s ministerstvem školství, veř. prací a financí, s ředitelstvím Všeobecné nemocnice a j., bylo rozhodnuto konečně, že klinika neurologická se

Obr. 5. Prof. Ladislav Haškovec (vlevo) a MUDr. Theodor Dosužkov (1899–1982), cca 1920 (z pozůstalosti MUDr. Theodora Dosužkova, se svolením Anastazie Kopřivové).

Fig. 5. Prof. Ladislav Haškovec (left) and MUDr. Theodor Dosužkov (1899–1982), circa 1920 (estate of MUDr. Theodor Dosužkov, published with permission of Anastazie Kopřivová).

Tab. 3. Habilitace – venia legendi (docent, Privatdozent) v neuropatologii (neurologii, patologii nervového systému) v Rakousko-Uhersku (do 1918).

Rok	Osoba	Univerzita	Obor a titul (dobová formulace)
1863	Moritz Rosenthal	Universität Wien	Universitäts-Professor für Nervenkrankheiten [16]; Elektrotherapie und Neuropathologie (Privatdozent, Pathologie und Therapie des Nervensystems) [19]
1873	Heinrich Obersteiner	Universität Wien	Privatdocent für Physiologie und Pathologie des Gehirns [16]; Physiologie und Pathologie des Nervensystems (Privatdozent) [21]
1885	Sigmund Freud	Universität Wien	Privatdocent für Nervenpathologie [16]; Neuropathologie (Privatdozent) [21]
1885	Julius Wagner-Jauregg	Universität Wien	Privatdocent für Nervenpathologie [16]; Privatdocent für Nervenpathologie Nervenkrankheiten und Psychiatrie (Habilitation) [21]
1893	Ernö Jendrassik	Universität Budapest	nyilvános rendkívüli tanár – idegkörtan (mimořádný profesor neurologie) [17]
1893	Károly Schaffer	Universität Budapest	Privatdocent für Nervenpathologie [18]
1894	Emil Redlich	Universität Wien	Neuropathologie (Habilitation) [33]

v dnešní Viničné ul. č. 9 [13], kde klinika sídlí dodnes (a od května 1945 také v sousední budově bývalého kláštera Sv. Kateřiny). Ale to už je jiný příběh [14].

Personální obsazení Haškovcovy kliniky

Mívá se za to, že Haškovcovou slabinou byl nedostatek spolupracovníků, že – na rozdíl od svého nástupce Kamila Hennera – neměl žáky a nevytvořil školu. Situace však není tak jednoznačná. Pro období 1926–1936 se v univerzitním archivu nedochovala klinická agenda, personální obsazení však lze rekonstruovat ze seznamů přednášek a osob Univerzity Karlovy (tab. 2) [5,7]. Je z nich patrné, že navzdory všem prostorovým omezením a těžkostem při získávání honorovaných pracovních míst se lékařský personál Haškovcovy kliniky rozrostl na šest asistentů (3 placené a 3 neplacené) a 3 pomocné vědecké síly (obvykle obsazované studenty lékařské fakulty). Zapojovali studentů na místech lékařů tehdy bylo běžnou praxí – jak s typickým humorem zmiňuje ve svých pamětech prof. Vladimír Vondráček; během 5. ročníku studia roku 1918 začal docházet do Haškovcovy ambulance „jako neplacený zástupce neplaceného zástupce neplaceného asistenta“ a dále píše „Haškovec přicházel skoro denně, když nepřišel, ordinoval jsem sám.“ [12]. Kromě míst přidělených fakultou procházelo Haškovcovou klinikou množství stážistů, kteří byli od roku 1930 zaznamenáváni v „Knize Externistů“, čítající 37 jmen od 1930 do 1937 (obr. 6) [11]. Mnozí z lékařů, kteří prošli klinikou, pokračovali academic-

kou kariérou, šest se stalo profesory či docenty neurologie (Šebek, Klimková, Černáček, Bena, Šimek, Wiener) a dlouhodobými stážemi na Haškovcově klinice prošli i pozdější známí psychiatři (Skaličková, Apetauer, Vymětal) (tab. 2). V Kášově přehledu se mezi Haškovcovými žáky navíc nachází jméno doc. MUDr. Huberta Procházky [1]. Jiné zdroje však u něj spojení s neurologickou klinikou neuvádějí. V seznamech osob Karlovy Univerzity se MUDr. Hubert Procházka objevuje od roku 1913 do roku 1929 výlučně na klinice psychiatrické, zprvu jako nehonorovaný, později honorovaný asistent a docent psychiatrie a neuropatologie [5].

Za zmínku stojí vysoké zastoupení žen na Haškovcově klinice (tab. 2, obr. 6). Patřila mezi ně i prof. MUDr. Eliška Klimková-Deutschová (1906–1981), pozdější přednostka Neurologické kliniky LF UK v Plzni (v knize externistů pod dívčím jménem MUDr. Ella Folkmanová) či profesorka psychiatrie MUDr. Olga Skaličková (1906–1969) [5,11].

Jádrum kontinuity kliniky byl MUDr. Jan Šebek (1895–1959), který získal asistentenské místo již v červenci 1918 ještě jako medik (promoval 1920) a na klinice působil i jako docent (1927) a mimořádný profesor (1933) [5]. Po Haškovcově odchodu do penze v roce 1936 byl považován za jeho přirozeného nástupce, ale byl pověřen pouze zastupováním a novým přednostou byl v roce 1937 jmenován stejně starý Kamil Henner, v té době rovněž profesor. Rozhodly Hennerovy kvality odborné a vědecké, ale zřejmě i silnější podpora z profesorského sboru fakulty [2,12]. Prof. Šebek odchází z kliniky do

soukromé praxe a v roce 1952 se stává přednostou nově ustavené neurologické kliniky nemocnice na Královských Vinohradech [2]. Jinak se však po příchodu nového přednosty personální složení kliniky zásadněji nezměnilo. Na místech honorovaných asistentů zůstali MUDr. Šarič a MUDr. Černáček, k nim přibyl MUDr. Václav Piřha, na nehonorovaných asistentkých místech zůstali MUDr. Bena a MUDr. Vinařová a teprve postupně přicházeli další Hennerovi budoucí spolupracovníci [5,10].

Ladislav Haškovec, první docent neurologie

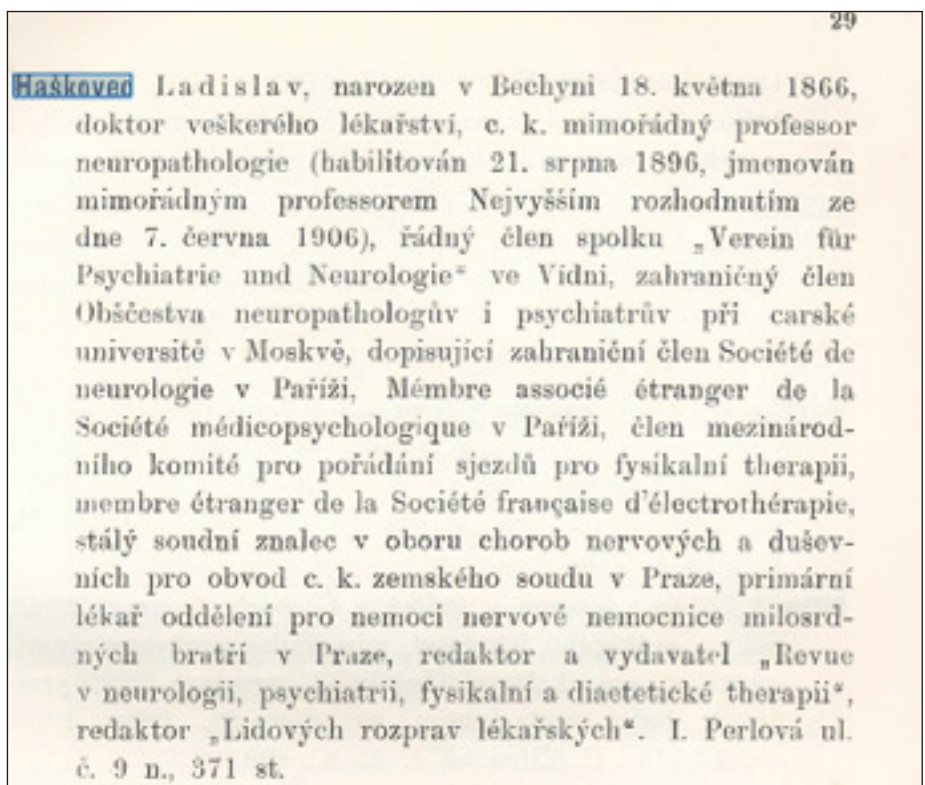
Traduje se, že Ladislav Haškovec byl prvním docentem neuropatologie v českých zemích a v celém Rakousku-Uhersku [3,12]. Nyní tento údaj vidíme i v Haškovcově vlastním zápisu do pamětní knihy Neurologické kliniky (obr. 1) [10]. Ačkoli není třeba o této informaci pochybovat, bude vhodné ověřit ji jednou provždy i v příslušných archívech.

Seznam osob UK potvrzuje, že MUDr. Ladislav Haškovec byl habilitován z neuropatologie skutečně jako první na české Karlo-Ferdinandově univerzitě (dne 21. 8. 1896) [5]. Nejbližším dalším habilitovaným byl MUDr. Antonín Heveroch (20. 12. 1899), ale u něj je na prvním místě uveden habilitační obor psychiatrie. Dalšími lékaři habilitovanými čistě z neuropatologie byli až MUDr. Kamil Henner (15. 6. 1927) a MUDr. Jan Šebek (17. 12. 1927).

Fakt, že Haškovec byl habilitován z neuropatologie jako ze samostatného oboru, je třeba zdůraznit. Neurologie se totiž v druhé polovině 19. století formovala především na

půdě vnitřního lékařství a psychiatrie. Jako podbor interny ji chápal Josef Thoma-
 yer (1853–1927), který sám též stážoval na
 Charcotově klinice a vedl k neurologii i své
 žáky, z nichž se neurologii věnovali (aniž by
 však usilovali o habilitaci v tomto oboru) ze-
 jména Josef Pelnář (1872–1964) a Ladislav
 Syllaba (1868–1930). Ten se pak stal mento-
 rem Kamila Henna a umožnil vznik neu-
 rologického oddělení v rámci své kliniky.
 Na psychiatrické klinice německé Karlo-Fer-
 dinandovy univerzity v Praze zase figuruje
 Arnold Pick (1851–1924), jehož následovníci
 vesměs získávali titul Privatdozent für Psy-
 chiatrie und Nervenkrankheiten [15].

V Praze je tedy vše jasné, ale zbývá zjistit,
 jak to bylo s habilitacemi z neurologie nebo
 neuropatologie v dalších zemích císařství.
 Před lety jsem se ptal přednostů několika ra-
 kouských neurologických klinik na první ha-
 bilitované neurology na jejich univerzitách.
 Haškovcovo jméno přijímali zdvořile, ale zdr-
 ženlivě, a uváděli jména rakouských průkop-
 níků oboru, kteří podle jejich názoru byli ha-
 bilitováni dříve. V archivu vídeňské univerzity
 se v digitalizovaném přehledu akademických
 hodností pro roky 1872–1895 nacházejí čtyři
 nositelé titulu soukromého docenta v neu-
 ropatologii nebo odpovídajícím oboru [16],

Obr. 7. Záznam Ladislava Haškovce v Seznamu osob a ústavů c.k. České university Karlo-
 -Ferdinandovy v Praze 1907–1908.

Fig. 7. Entry for Ladislav Haškovec in the Register of Persons and Institutes of the Impe-
 rial and Royal Czech Charles-Ferdinand University in Prague, 1907–1908.

Tab. 4. Proměny názvu Haškovcovy „Revue“

Roky (od–do)	Název periodika	Vydavatel / nakladatel
1904–1910	Revue v neurologii, psychiatrii, fyzikální a diaetické terapii	
1911–1913	Revue v neuropsychopatologii, terapii, veřejné hygieně a lékařství sociálním	
1914–	Revue v neuropsychopatologii, terapii, fyzikální medicíně, veřejná hygi- eně a lékařství sociálním.	
1915–1916	Revue. Neuropsychopathologie, therapie, fyzikální medicína, veřejná hygi- ena, lékařství sociální, dědičnost a eugenika.	Lad. Haškovec (nákladem vlastním).
1917	Revue. Neuropsychopathologie, therapie a fyzikální medicína, veřejná hygi- ena, lékařství sociální, dědičnost a eugenika. (Orgán české společnosti pro fyzikální medicínu a české eugenické společnosti v Praze.)	
1918–1922	Revue. Neuropsychopathologie, lékařství sociální, dědičnost a eugenika, therapie. (Orgán české eugenické společnosti v Praze.)	
1923	Revue. Neuropathologie, psychiatrie, terapie, lékařství sociální	
1924–1936	Revue v neurologii a psychiatrii: věstník kliniky chorob nervových a klinik psychiatrických Univerzity Karlovy a Komenského	Lad. Haškovec (1924–1936); Tožičkovo nakladatel- ství (1935–1936)
1938–1955	Neurologie a psychiatrie Česko-slovenská: pokračování Revue v neurologii a psychiatrii založené prof. Dr. Lad. Haškovcem	Mladá generace lékařů při Ústřední jednotě čes- koslovenských lékařů
1956–1972	Československá neurologie	Zdravotnické nakladatelství; Avicenum
1973–1992	Československá neurologie a neurochirurgie: časopis Neurologické společnosti	Praha: Avicenum
1993–2006	Česká a slovenská neurologie a neurochirurgie: časopis českých a sloven- ských neurologů a neurochirurgů	Česká lékařská společnost J. E. Purkyně
2007–dosud	Česká a slovenská neurologie a neurochirurgie	Medica Healthworld, Brno (2007–2009); Ambit Media, Brno (2010–2019); Care Comm s.r.o., Praha (2020–)

Obr. 8. Výřez ze skupinové fotografie účastníků 1. mezinárodního neurologického kongresu v Bernu (1931).

Přední řada zleva: Charles S. Sherrington, Bernard Sachs, Ivan Petrovič Pavlov, Ottorino Rossi, Ladislav Haškovec, ..., Ludvig Puusepp (z pozůstalosti MUDr. Theodora Dosužkova, se svolením Anastazie Kopřivové).

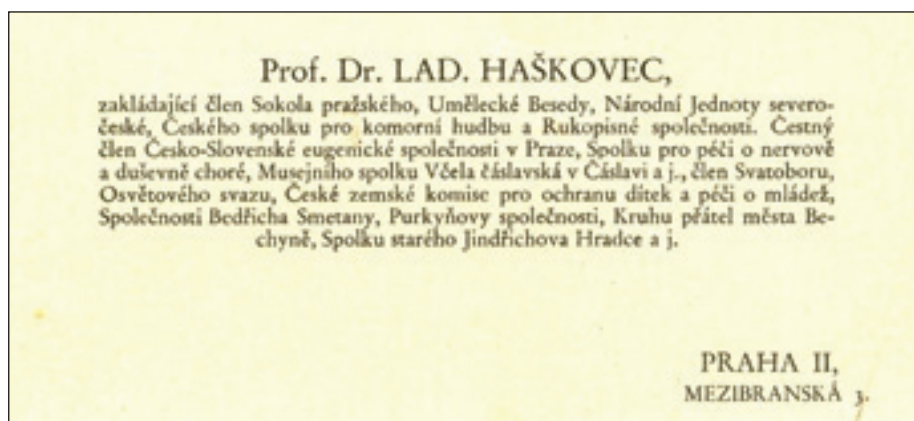
Fig. 8. Detail of a group photograph of participants at the First International Neurological Congress, Bern, 1931.

Front row, from left: Charles S. Sherrington, Bernard Sachs, Ivan Petrovich Pavlov, Ottorino Rossi, Ladislav Haškovec, ..., Ludvig Puusepp (estate of MUDr. Theodor Dosužkov, published with permission of Anastazie Kopřivová).

Obr. 9. Prof. Ladislav Haškovec (vlevo) a Prof. Ludvig Puusepp, před budovou Kliniky pro choroby nervové na Karlově, cca 1930 (z archivu Neurologické kliniky 1. LF UK a VFN v Praze).

Fig. 9. Prof. Ladislav Haškovec (left) and Prof. Ludvig Puusepp in front of the University Department of Neurology at Karlov, circa 1930 (Archive of the University Department of Neurology, First Faculty of Medicine, Charles University and General University Hospital in Prague).

Obr. 10. Vízitka Ladislava Haškovce (z archivu rodiny, se svolením).

Fig. 10. Ladislav Haškovec's business card (family archive, published with permission).

další tři jména byla nalezena v jiných zdrojích [17–19] (tab. 3). Haškovec zřejmě většinu z nich znal, některé možná i osobně. Důvodem, proč jejich docentury nebral v úvahu, může být skutečnost, že nepraktikovali klinickou neurologii. Odborný a vědecký zájem Freuda a Wagnera-Jauregga se zaměřoval na pomezí psychiatrie, Rosenthal, Obersteiner, Schaffer a Redlich byli známí především jako výzkumníci v experimentální neurofy-

ziologii, neuroanatomii, neuropatologii a histologii [16,19–21]. Emil Redlich (1866–1930) se ovšem také zasloužil o osamostatnění neurologie od psychiatrie na vídeňské univerzitě. Ernő Jendrassik (1858–1921) sehrál podobnou úlohu na univerzitě v Budapešti [17], ale byl původně internista a jeho habilitace v neurologii (stejně jako Schafferova) není dohledatelná v univerzitních archívech a vyplývá jen ze sekundárních zdrojů, možná i proto, že sys-

tém akademických hodností v Uhersku byl odlišný od zbytku monarchie [18].

Ladislavu Haškovcovi tedy v každém případě po právu přísluší označení prvním docentem neurologie v českých zemích. Nepochybně je i to, že spolu s Redlichem a Jendrassikem patřil mezi průkopníky neurologie jako samostatného klinického oboru v Rakousku-Uhersku.

Zbývá zodpovědět otázku, zda je neuropatologie totéž, co dnešní neurologie. Jasnou odpověď přináší nedatovaný zápis v pamětní knize kliniky z jara 1938, ověřitelný v archivu Karlovy univerzity [22,23]: „Na návrh prof. Hennera v profesorském sboru byl změněn i oficiálně název našeho oboru vědního na neurologie místo dřívějšího neuropathologie. Tato změna byla schválena ministerstvem. Posavadní název neuropathologie byl opuštěn pro těžkopádnost a nelogičnost názvu [10].“

Zahraníční publikace a mezinárodní kontakty

Ladislav Haškovec byl korespondujícím členem řady zahraničních lékařských společ-

ností [24] (obr. 7) a jeho jméno se objevuje v záznamech z jejich jednání. V listopadu 1901 referoval na zasedání Sociétés de Neurologie de Paris o klinickém obrazu motorického neklidu, téhož roku publikoval článek „Lakathisie“ v pařížské Revue neurologique [25] a v roce 1903 se k tématu vrátil další prací [26]. Dodnes se Haškovcovo jméno občas objeví v literárních referencích právě ve spojení s akatizí [27]. Publikoval i v německojazyčných periodikách a sbornících, například k problematice obesí [28] či o eugenickém hnutí [29]. Udržoval hojně osobní styky se zahraničními kolegy, s nimiž se znal z Paříže nebo z mezinárodních konferencí (obr. 8). Archivně doložený je dlouhodobý kontakt s estonským neurologem a neurochirurgem Ludvigem Puuseppem (1875–1942), spoluzakladatelem světové neurochirurgie. V osobním fondu L. Puuseppa je evidováno šest dopisů Ladislava Haškovce z let 1906–1936 (ve francouzštině) [30] a také máme doklad o Puuseppově osobní návštěvě u Haškovce na Karlově (obr. 9). Haškovcova neurologická klinika tedy nebyla izolovaným pracovištěm, nýbrž součástí širší evropské odborné sítě první třetiny 20. století.

Veřejné aktivity

Další Haškovcovy odborné, veřejné a společenské aktivity překračovaly úzký oborový zájem. Významným nástrojem komunikace v neurologii i dalších oborech mu byl časopis Revue v neurologii a psychiatrii, který sám založil a od roku 1904 do roku 1923 vydával vlastním nákladem, později též za podpory Ministerstva školství a národní osvěty. Názyv Revue se zvláště v prvních letech často měnily a odrážely šíři Haškovcova zájmu zahrnujícího i veřejnou hygienu, sociální lékařství a eugeniku (tab. 4) [31]. Vlastním nákladem vydával také „Lidové rozpravy lékařské“, popularizační edici zaměřenou na informování laické veřejnosti v duchu dobových trendů zdravotnické osvěty. Byl zakladatelem a čestným členem České eugenické společnosti, zakladatelem Společnosti pro potírání chorob pohlavních a aktivním členem řady dalších odborných společností a nejrůznějších spolků (obr. 10).

Zvláštní poznámku si zaslouží Haškovcův zájem o eugeniku. Kromě hledání způsobů, jak ozdravit populaci a zabránit šíření závažných onemocnění, přesahovala Haškovcova motivace dobové trendy a je vlastně

překvapivě aktuální i s ohledem na dnešní pojetí genetických a epigenetických faktorů: „Na klinice Charcotové byla to především heredita, po které se v etiologii vždy co nejbedlivěji pátralo. Důležitý moment heredity v etiologii chorob nervových ale nesmí nás odvracet i od jiných příčin souběžných neb dokonce hlavních. Charcot připouštěl tzv. agents provocateurs (infekční nemoci, trauma, nachlazení atd.), ale heredita byla mu momentem vůdčím [6].“

Závěr

Životní cíl, vybudování neurologické kliniky, se Ladislavu Haškovcovi splnil příliš pozdě a v podobě, která neodpovídala jeho představám. Nepodařilo se mu získat pro kliniku vlastní budovu plně odpovídající potřebám lůžkové a ambulantní péče i výuky oboru. Nebylo mu dopřáno dožít se úspěchů svých žáků a poválečného rozvoje neurologie. Přesto mu patří všeobecné uznání nejen jako zakladateli první samostatné neurologické kliniky, ale především za vznik a rozvoj neurologie jako samostatného oboru v Československu. Opět nezbyvá než citovat prof. Kamila Hennera: „Haškovcovo jméno bude proto vyslovovati český neurolog s procítěnou úctou a vděčností [32].“

Poděkování

Autor děkuje za cenné podněty k tématu následujícím osobám: plk. v. v. Mgr. Radek Galaš, ředitel Muzea Policie České republiky; Ing. Ladislav Haškovec; Ing. Zbyněk Haškovec; Anastazie Kopřivová; JUDr. Mgr. Iveta Valová, Muzeum Policie České republiky.

Konflikt zájmů

Autoři deklarují, že v souvislosti s předmětem studie nemají žádný konflikt zájmů.

Literatura

1. Káš S. Historie české neurologie v datech do roku 1945. *Neurol Praxi* 2005; 4: 231–234.
2. Hlaváčková L. Počátky neurologie na pražských lékařských fakultách (do 2. světové války). *Acta Univ Carol Hist Univ Carol Prag* 2019; 59(2): 11–42.
3. Šebek J. Prof. L. Haškovec. *Rev V Neurol Psychiatr* 1926; 23: 129–140.
4. Růžička E. 100 let České a slovenské neurologie a neurochirurgie – pocta Ladislavu Haškovcovi (1866–1944). *Cesk Slov Neurol N* 2004; 67/100(1): 4–5.
5. Stav osob při c.k. české Karlo-Ferdinandské universitě v Praze (včetně pozdějších názvů, 1882–1998). [online]. Dostupné z: <https://kramerius.cuni.cz/uk/periodical/uuid:91a1f28a-b678-42e9-a32b-c9c6f99182e9>.
6. Haškovec L. Zápisky z Paříže. Praha: Nákladem vlastním 1895.
7. Seznam přednášek, kteréž se konati budou na c.k. české Universitě Karlo-Ferdinandské v Praze (včetně pozdějších názvů, 1882–1949). [online]. Dostupné z:

<https://www.digitalniknihovna.cz/cuni/periodical/uuid:396f6243-c1f8-4b19-a467-afa08f5090c2>.

8. Šebek J. Životní ideál profesora Haškovce – česká klinika pro choroby nervové. *Rev V Neurol Psychiatr* 1931; 28: 113–126.
9. Šebek J. Malé vzpomínky na velkou práci. *Časopis Lékařů Čes* 1941; 80: 807–810.
10. Pamětní kniha Neurologické kliniky. Archiv Neurologické kliniky LF UK a VFN v Praze (1940–).
11. Externisté a frekventanti kliniky a ambulatoria pro choroby nervové (archiv Neurologické kliniky 1. LF UK a VFN).
12. Vondráček V. Konec vzpomínání. Praha: Avicenum 1988.
13. Brázda O. Dům Na Křižovatce – sídlo první české zubní kliniky. *Prakt Zub Lékařství* 2017; 65: 8–12.
14. Havránková P, Förstl H, Růžička E. Život a smrt prof. Kurta Albrechta – posledního přednosty Psychiatricko-neurologické kliniky Německé Karlovy Univerzity v Praze. *Cesk Slov Neurol N* 2025; 88/121(5): 316–324.
15. Personalstand der K.k. deutschen Karl-Ferdinands-Universität zu Prag. [online]. Available from: <https://www.digitalniknihovna.cz/cuni/>.
16. Übersicht der Akademischen Behörden an der K. K. Universität zu Wien. 1875–1890, 1890–1895. [online]. Available from: <https://www.digital.wienbibliothek.at/wbrobv/periodical/>.
17. Jendrassik Ernő. [online]. Available from: https://hu.wikipedia.org/wiki/Jendrassik_Ern%C5%99.
18. Baran B, Bitter I, Fink M et al. Károly Schaffer and his school: the birth of biological psychiatry in Hungary, 1890–1940. *Eur Psychiatry J Assoc Eur Psychiatr* 2008; 23(6): 449–456.
19. Rosenthal, Moritz. In: *The Jewish Encyclopedia*. New York: Funk & Wagnalls Company 1901.
20. Deutsche Biographie. Redlich E. [online]. Available from: <https://www.deutsche-biographie.de/gnd117746789.html>.
21. Geschichte der Universität Wien. [online]. Available from: <https://geschichte.univie.ac.at/de/personen/>.
22. Fond LF UK 1883–1953. Spisy děkanátu 1938. Č. j. 1100 a 2513 (žádost prof. K. Hennera o zavedení termínu „neurologie“; vyřízení MŠNO, únor–květen 1938).
23. Svobodný P. Pražské neurologické kliniky v letech (1936) 1938–1945. *Acta Univ Carol Hist Univ Carol Prag* 2019; 59(2): 43–68.
24. Sociétés Française de Neurologie. Historique et membres correspondants (fin XIXe–début XXe siècle). Paris: Sociétés Française de Neurologie. [online]. Available from: <https://www.sf-neurologie.org>.
25. Haškovec L. L'akathisie. *Rev Neurol* 1901; 9: 1107–1109.
26. Haškovec L. Nouvelles remarques sur l'akathisie. *Nouv Iconogr Salpêtrière* 1903; 16: 287–296.
27. Mohr P, Volavka J. Ladislav Haskovec and akathisia: 100th anniversary. *Br J Psychiatry* 2002; 181(6): 537–537.
28. Haškovec L. Beitrag zur Kenntniss der Zwangsvorstellungen. *Int. Congr. zu Paris 1900. Neurol Cent* 1901; 428.
29. Haškovec L. Moderne eugenische Bewegung. *Wien Klin Rundsch* 1912; 26(39–42): 609–611; 625–627; 643–645; 659–661.
30. Puusepp L. Fond 39. Haškovec, Ladislav – 6 kirja L. Puuseppa (Praha, 10. 5. 1906–14. 9. 1936).
31. Revue v neuropsychopathologii, therapii, veřejné hygieně a lékařství sociálním (včetně pozdějších názvů, 1904–1923). [online]. Dostupné z: <https://kramerius.medvik.cz/search/i.jsp?pid=uuid:MED00177660-29039bc1-2560-4189-959a-b61eed44f12f>.
32. Henner K. Prof. Dr. Ladislav Haškovec. *Neurol Psychiatr Čes* 1944; 7: 2–4.
33. Savvaidou NE, Triarhou LC. Sesquicentennial Tribute to Emil Redlich (1866–1930), The 'Embodied Conscience of Neurology'. *Eur Neurol* 2016; 76(5–6): 267–277.